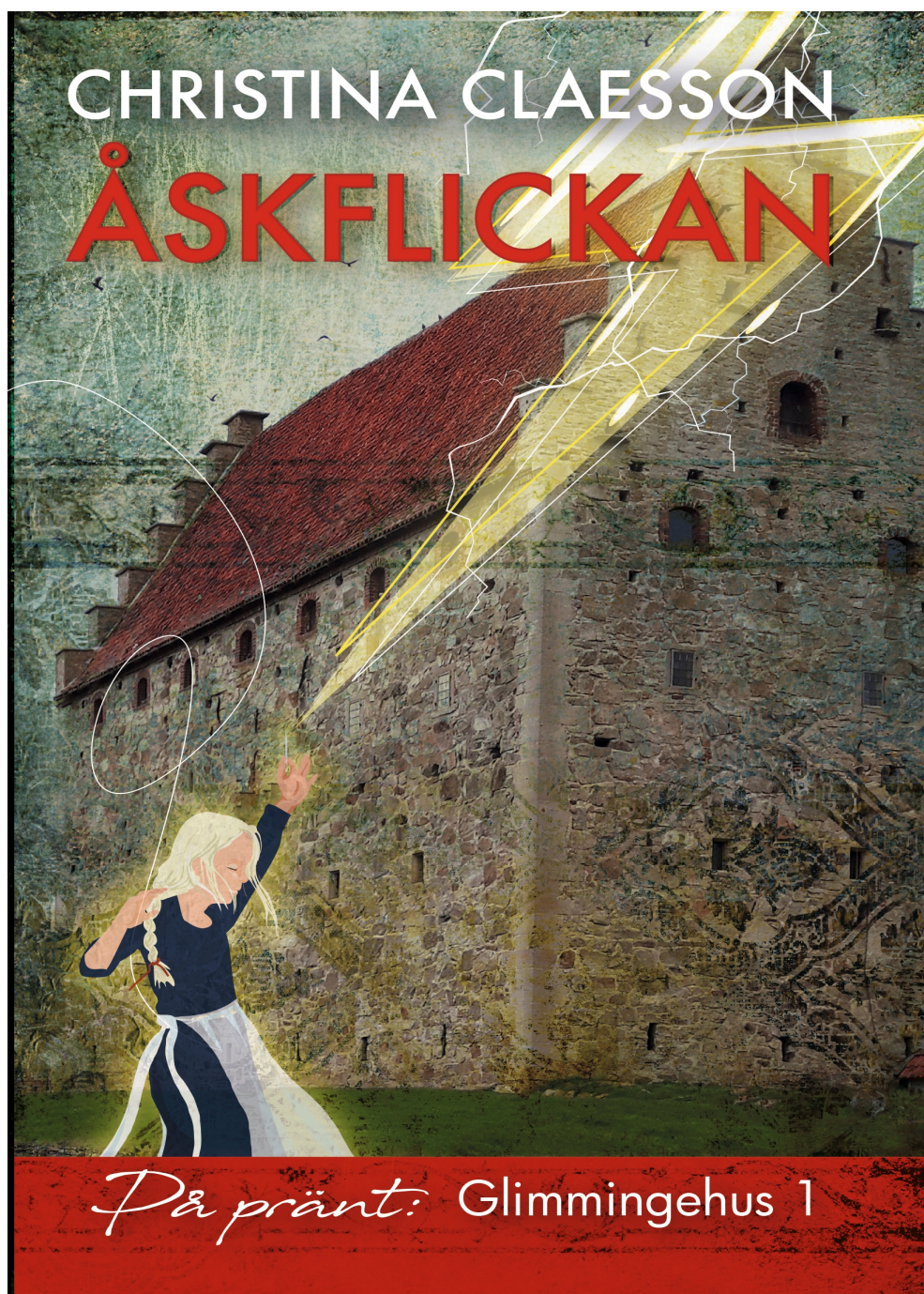

Åskflickan

PÅ PRÄNT / Glimmingehus 1

Christina Claesson: *Åskflickan*

Omslag, illustration och design: Anna Sjölin

Utgiven 2017 av riangelhissen

www.triangelhissen.se

© Christina Claesson

ISBN: 978-91-979872-4-0

Innehåll

ur Åskflickan	3
ur Doktorn i Hammenhög	6
ur Drakbrunnen	9
ur Flickan med glashanden	11
Om berättelserna	15
Om Christina Claesson	17

1. Åskflickan

(utdrag)

Dom säger att det spökar på Glimmingehus. Jag åkte dit för att ta reda på om det var sant och tog hunden med. Hon försvarar mig med livet som insats. Är inte rädd för nånting, utom möjligen lite grann för åska.

Planen var att jag skulle avlyssna väggarnas minnen.

Vid den tiden gick jag i hypnos för ett problem som inte hade med Glimmingehus att göra, trodde jag, och hade lärt mig att göra invärtes resor genom tid och rum. Inget material tycktes hårt nog att motstå min tankekraft. Jag hade fått för mig att de minnen som Glimmingehus samlat genom seklerna fanns lagrade inuti stenar och murbruk.

Min hypnoterapeut, en öppen och nyfiken typ, hade sin mottagning vid Södertull i Malmö. Inte för att det heller har direkt med saken att göra, men inom mig kan jag se de ljusgula byggnaderna intill kanalen när jag tänker på honom och på nåt vis känns det som om kanalen i Malmö står i underjordisk förbindelse med vallgraven kring Glimmingehus. Som om samma vatten rinner tvärsöver – eller snarare tvärsunder – hela Skåne, alla de tio milen mellan Malmö i väst och Glimmingehus i öst. Samma unkna vatten, samma dyiga botten och samma tjocka avlagringar av nerkastade, borttappade eller undansmusslade föremål.

Hypnotisören erbjöd sig att göra en inspelning på ett kassetband – detta var före digitala media – som jag kunde spela upp själv, i mån mörk vrå där inga museibesökare skulle störa mig. Inspelningen skulle försätta mig i hypnos och sen väcka mig igen i slutet av bandet.

Under hypnosen skulle jag kunna uppfånga ljud som lagrats i byggnadens väggar genom tiderna, förklarade han.

(---)

Jag måste erkänna att jag kände mig smickrad. Vem vill inte vara med om att dra igång ett vetenskapligt genombrott? Det var som socker i en getingfälla.

“Men”, sa jag, “hur kan man veta att det jag upplever under hypnosen är faktiska händelser, äkta ljudminnen, och inte bara mina egna fantasier, som när man drömmer?”

“Spelar det nån roll? Hur kan du veta att det du normalt drömmer bara är dina egna fantasier, och inte faktiska händelser som du fångar upp, från andra tider, andra världar?”

Ja, det hade han kanske rätt i, fick jag medge när jag funderat en stund.

“Förresten,” sa han, “så är du ju konstnär, inte undersökande journalist. Ingen i publiken kommer att kräva dig på fakta eller källkritik, de vill bara höra en spännande historia och själva gå in i lyssnartrance, eller hur?”

Så kom det sig att han vid mitt följande besök överlämnade ett kassetband som innehöll en komplett hypnos inklusive väckning på slutet.

“Glöm bara inte att sätta färska batterier i bandspelaren innan, så att bandet inte stoppar och du blir sittande i hypnos för eviga tider.”

(---)

Jag steg in och slog mig ner vid ett fönsterbord, lade ifrån mig bilnyckeln på duken och såg mig omkring i den tomma matsalen som vette ut mot en gammal övervuxen trädgård.

Konstigt nog verkade jag vara den enda gästen. Inte heller i den långsmala matsalen ut mot gatan syntes några andra människor, men kanske brukade lördagsfirandet börja först senare på kvällen.

Ingen tycktes ha märkt att jag kommit så jag fick god tid att studera inredningen och lyssna till det trivsamma, dämpade slamret från köket, metalliska smällar från tunga grytor, röster och rop från dem som förberedde kvällsmenyn.

En gammal vägghendyl slog några spröda slag från rummet intill och jag vände mig om när jag hörde golvtilljorna knarra, men hann inte uppfatta vad det var förrän svängdörren till köket svischade till och servitören närmade sig med menyn i handen.

Jag beställde fläskpannkaka med rårörda lingon och när han kom tillbaks för att duka fram böjde han sig fram och kikade ut på himlen genom fönstret.

“Usch, det ser mörkt ut borta vid Glimmingehus, undrar om inte det är åska i luften?”

Då kunde jag inte låta bli att berätta att jag skulle sova över i borgstugan den natten och hade bilen full med utrustning för mitt planerade äventyr.

Han blev likblek i ansiktet och glasen på brickan klirrade till mellan hans händer.

“Är du helt galen, det spökar ju där!”

“Äsch, dumheter. Det är ju bara sånt ni säger för att locka hit turister, det begriper väl jag!”

Han visade inte minsta skymt av ett leende.

“Du, akta dig, det där är inget att raljera om. Om du verkligen tänker genomföra det, så lova mig åtminstone att du kommer tillbaks hit imorgon bitti och äter frukost, så jag får se att du har klarat dig.”

Jag åt av fläskpannkakan, som var precis lika läcker som vanligt, men ändå tycktes växa i min mun. De sista resterna föste jag ner i en svart hundbajspåse som jag alltid hade med mig i väskan.

“Ja lycka till då.”

Servitören stod kvar i dörren och tittade efter mig när jag steg ut på grusplanen och gick mot bilen.

Himlen var kolsvart och bilrutorna immiga på insidan när jag körde den sista biten bort mot Glimmingehus. Hunden flämtade tungt.

“Du ska inte vara orolig, åskan har aldrig nånsin slagit ner på borgen.”

(---)

Jag släckte lampan och skulle just till att stänga ögonen när jag såg hundens profil i mörkret: hennes mun var stängd, hon flämtade inte, hon var knäpptyst som om hon slutat andas och hennes blick var fixerad vid fönsternischen.

Där satt det nån. Längst inne, med axeln mot fönstret, där satt en liten flicka.

Tioårsåldern kanske. Långt ljust hår som nådde ända ner till höften, som på mig när jag var i den åldern. Benen höll hon korslagda under en gammeldags kjol med tjocka veck. Ett vitt förkläde lyste i mörkret.

Flickan satt och sydde på förklädessnibben med lång, lång tråd. Hon sträckte nålen högt över sitt huvud när hon drog igenom tråden och knyckte till för att spänna stygnen.

När jag var en liten flicka i den åldern, och min mamma lärde mig att sy, sa hon alltid till mig att inte ta så lång tråd på nålen, den skulle bara trassla sig. Mina fingrar kan fortfarande minnas hur det kändes när tråden löpte igenom – och när den fastnade.

Men flickan sydde med lång, lång tråd som inte trasslade sig, och efterhand som hon sydde blev tråden allt kortare. Till slut var där nästan ingen tråd kvar. Då drog hon loss nålen och lyfte den upp mot fönstret. Hon vände och vred på den som om hon letade efter ögat för att trä den på nytt.

Då kom den första blixten.

Den lyste upp rummet med ett blåvitt sken och nålen mellan flickans fingrar började vibrera och glöda i mörkret.

(---)

Doktorn i Hammenhög (utdrag)

Strax före lunch var doktorn i Hammenhög ovanligt hungrig. Denna dag hade nämligen vårsolen tagit sitt uppdrag på allvar och börjat sprida värme i stället för bara kallt ljus. Därför hade fönstren till gästgiveriet öppnats på vid gavel och ut över gårdsplanen, över landsvägen och in i genom doktors trädgård strömmade den ljuvligaste doft av stekta råkor. Även doktorn hade ställt sina fönster vidöppna och matdoften nådde slutligen hans skälvande näsborrar.

Det var en hel timme kvar av mottagningstiden. Så vem skulle man skylla på?

Vems var felet att doktorn denna förmiddag, timmen före lunch, skulle komma att förväxla två av sina patienter – med dödlig utgång som resultat, för en av dem?

(---)

Kvinnan, som kommit med kroppen full av tuberkelbaciller för att få sin dödsdom bekräftad, gick hemåt med spänstiga steg och vart vårtecken hon såg, solstrimmor, koltrast, etcetera, var som en spegling av hennes nya framtidshopp.

Den dödsdömde snickaren däremot gick hem och tog mått på sig själv varpå han började snickra sig en kista. Lika så gott att samtidigt tömma de flaskor som han ändå redan betalt dyra pengar för och lagrat på olika fiffiga gömställen runt om i snickeriet.

Med sågspån i skägget och fylletårar längs kinderna gick han sen och bad sin hustru om förlåtelse, sluddrade fram sina senkomna kärleksbetygelser till de strykrädda barnen och lade sen beslag på hustruns sista hushållsbesparingar för att betala sina skulder. Något att testamentera bort fanns inte kvar, i gengäld fyllde brännsvinsdoften huset när han efter två veckor supit sig ihjäl.

När doktorn tillkallades för dödsattesten, och tog fram journalen, upptäckte han misstaget och fick sig en tankeställare.

“Nå, ingen större skada skedd. Mannen var ju redan på väg utför. Och det var ju inte så att jag avsiktligt gav honom gift.”

Han gick på begravningen och uppförde sig lagom beklagande. Han lade märke till att den efterlämnade änkan såg blek men lättad ut. Barnen tryckte sig intill varandra, utom äldste sonen som stod vid graven med knutna nävar och pulserande käkmuskler.

Tillbaka på mottagningen började han lägga ihop två och två, och när han noga jämfört journalerna stod summan klar för honom: genom sitt oavsiktliga slarv hade han råkat påverka patienternas hälsa på ett gynnsammare sätt än han nånsin kunnat med rätt diagnos och korrekt medicinering.

Så kom det sig att doktorn råkade bli den okända men helt avgörande faktorn bakom Hammenhögs nya blomstring.

Doktorn satte igång att systematisera sina ordinationer. Han noterade skillnaderna i effekt mellan att prata med låg förtrolig röst

och hög auktoritativ. Mellan att luta sig framåt eller tillbaka. Mellan att använda patientens namn eller att avsiktligt undvika det.

Han noterade skillnaderna mellan att hota och lova, konstatera och hoppas. Han provade poesi, han provade statistik. Han behärskade hela spelrummet mellan förbannelse och välsignelse. Och det hann fann gjorde honom yr av maktrus.

Patienterna uppfyllde hans förutsägelser när de uttrycktes med pondus, ihop med diverse förstärkande hokuspokus. Ovanligheter som guld och bokstaven zäta, månförmörkelse och fyrbladigt klöver fördubblade effekten åt båda håll, mot hälsa respektive undergång.

Följande år dog samhällets värsta rötägg och parasiter undan, en efter en. Bland dem fanns såväl fattigt slödder som välbärgade översittare, som alla satt blind tilltro till doktors ord.

Sa doktorn att de var dödsdömda inom si-och-så lång tid, så spjärnade somliga emot och andra gav efter, men alla fogade sig till slut, inom den utstakade tidsramen, i dödens obevekliga grepp.

Sa han däremot till somliga andra att de skulle tillfriskna så gjorde de det. Både utblottade stackare och välsituerade borgare repade sig och gick efter sjukdomskrisen vidare med ny livsmod.

(---)

En dag satt en ny patient i doktors väntrum, en främling som inte bokat tid utan bara gått in i det öppna väntrummet och slagit sig ner. Det var sent på eftermiddagen och den sista inbokade patienten hade nyss gått, doktorn skulle just ut och låsa dörren.

Då satt han där, i mörk prydlig rock, med hatten i knät, fötterna tätt ihop som ett par kutterduvor. Doktorn tvärstannade inför anblicken. Det var uppenbarligen ingen av hans ordinarie patienter, ändå fick han en vag känsla av igenkänning, som av en dröm man glömde när man vaknade.

“Ja? Jag skulle egentligen stänga för dagen. Vad gäller det?”

“En konsultation.”

“Är det brådskande?”

“Nej. Jag kan vänta,” sa främlingen utan att göra nån ansats att resa sig.

Doktorn började dra för gardinerna till mottagningen – den officiella signalen att det var stängt. Främlingen satt stilla kvar.

“Jag har stängt nu.”

“Jag ser det.”

“Nå, vem är du?”

“Jag är döden.”

(---)

Drakbrunnen

Ur brunnen på Glimmingehus kommer det en otäck lukt ibland. På våren, runt påsk, då grundvattnet står högt och källaren i borgen dryper av fukt, bär luften med sig en lukt som får besökare att rynka på näsan. Stanken av ruttna ägg.

Ett ruttet ägg är inte bara mat som blivit gammal och därför måste slängas. Ett ruttet ägg innehåller kadavret av en fågelunge som dött innan den kläcktes. Det är vad stanken är: liklukt.

Likväl – stanken borde ha tunnats ut efter alla dessa år.

Liklukt överträffas endast av en sak: andedräkten från en drake. När dessa två dessutom förenas, då uppstår en särdeles ihärdig och påträngande stank. Den uppstår när en uppretad drake vaktar en grav som skändats.

(---)

Där låg hon och kunde inget annat. Hon ropade och visslade allt vad hon förmådde. Mellan varven låg hon och lyssnade. Hon längtade efter hans röst och hans starka näbb och föreställde sig hur glada de båda skulle bli när han hackade sig ner till dem. Han visste kanske inte att de låg här. Hon måste lyssna efter minsta lilla livstecken där uppfifrån, ifall han närmade sig.

Hur skulle det gå för äggen? Skulle de nånsin kläckas? Och om ungarna väl kom ut – hur skulle det gå för dem?

Hon gnydde till när hon insåg att ungar som kläcktes här nere skulle gå en säker och plågsam död till mötes. Kanske var det lika bra att de dog nu på en gång? Varför ge dem hopp om livet, om de ändå skulle dö?

(---)

Fågelmamman kikade upp på den tunna ljusstrimman och mätte den med blicken. Hon tittade på sin växande unge, mätte den med blicken. Snart skulle det vara för sent. Det måste ske nu.

“Maten är slut,” sa hon.

“Jag är hungrig,” pep ungen.

“Det finns mer mat där uppe. Där ljuset lyser.”

“Kan du inte hämta den?”

“Nej, du får hämta den själv.”

“Jag kan inte ta mig upp dit!”

“Jo, om jag skjuter på underifrån. Då kommer det att gå. Du är så liten, du tar dig igenom.”

“Men du då?”

“Om du går före upp, så kan du först äta dig mätt, bli lite starkare, och sen kan du säkert krafsa upp en större öppning åt mig.”

“Jag vill inte gå upp utan dig! Det kanske är farligt där uppe. Jag har aldrig flugit ens.”

“Jag kommer efter, sa jag ju. Det här är enda chansen. Gå nu!”

Fågelmamman stack sin näbb in under ungen och föste på. Ungen kraftrade sig uppåt så gott det gick. “Bra! Krafsa mer!”

“Men du då, kommer du?”

“Jag kommer sen. Du först. Så ja, kämpa på!”

(---)

Ungen förstod först inte vad han såg. Det var så vackert att det fick hans fjädrar att ställa sig på ända.

Han hade aldrig sett henne i dagsljus, bara hört hennes röst, känt hennes värme och mött hennes näbb när hon matade honom. Han stirrade på den färgrika fjäderskruden som hängde slapp i jättens hand. Så sänkte han blicken ner till sin egen kropp. Inte heller den hade han nånsin sett. Så förstod han.

Jätten höll hans mamma i handen, men hon hängde slak och orörlig. Jätten skakade henne. Hon slängde motståndslöst fram och tillbaks som en avsliten blomma.

Att vara liten fågelunge var glömt.

Han öppnade munnen och släppte ut den: eldslågan. Den kom på samma självklara vis som tidigare sången stigit ur hans strupe. Han störtade fram, i metallisk glans, som den drakunge han var. Ur gapet sprutade lågan med en kraft som fick trädet, hans födelseträd, att fatta eld. Sen tog han sikte på jättens fötter.

(---)

Flickan med glashanden

(utdrag)

Modern påstod att flickan hade kommit ur moderlivet med dansande händer. Händerna dansade innan hennes ögon hade öppnats. När hon låg vid bröstet och såg så dansade händerna upp mot moderns hår.

“Dina händer letar visst efter en uppgift,” hade modern sagt och gett henne nål och tråd att arbeta med. Sara lyfte händerna mot skyn och lät nålen brodera med ljuset medan tråden följde bakefter som en skugga och alltid trasslade sig.

Kon sparkade otåligt och väckte henne ur dagdrömmen. Spannen fick sig en smäll, men hon hann fånga den i sista sekunden. Oj där var det nära. Inte minsta droppe fick förfaras.

Förutom att det var en dödssynd i sig att spilla mjölk på marken, så fanns det en som tycktes kunna räkna droppar även om de låg i en spann. Så sa han åtminstone, Stor-Joel, där han stod på borgbacken, där bortom skogsdungen, och högg ved när hon kom för att leverera dagens mjölk.

Han brukade få syn på henne redan på långt håll, långt innan hon nått fram till vallgraven, som om han stod och spanade. Då ställde han

ner yxan på marken bland alla vedklabbarna där de låg spridda som slumpen ordnat dem, som fallna från himlen. Han drog fram snusnäsduken ur byxfickan och torkade svetten ur pannan, betraktade henne, granskade varje steg.

Ibland hade hon tur. Hon brukade stanna bakom buskarna på andra sidan vallgraven och speja. Lyckliga dagar var han inte där och hon kunde passa på att smyga förbi osedd, in med mjölken till borgens pigor och deras trygga beskydd.

Oftast var det han som upptäckte henne först och då vågade hon inte stanna upp. Var tvungen att gå vidare, passera förbi alldeles intill honom, ta långsteg över vedträna, fort men ändå försiktigt så inget av mjölken spilldes ut. Det hjälpte inte – hur försiktig hon än var brukade han stoppa henne, rycka spannen ur hennes händer, hårt och fort, så att mjölken skvimpade ut.

Sen skällde han ut henne, pekade argsint på de våta fläckarna på marken och anklagade henne för att ha försnillat av mjölken.

Var det något som gjorde Sara utom sig så var det orättvisa.

Smärta, hunger, vrede – det kunde hon tas med. Men orättvisa fick upproret att rasa i hennes bröst så att hon tappade andan och inte kunde få ljud över läpparna. Det var så ofattbart hemskt, om sanningen inte skulle ha med verkligheten att göra. Världen blev främmande och motbjudande.

Nu sparkade kon igen, än en gång hade hon dagdrömt vid sin uppgift.

(---)

Då såg hon.

Rätt igenom sin högra hand kunde hon blicka rakt in i kons mage. Det var som ett litet fönster som öppnat sig. Hon böjde sig fram mot handen och kikade in. Där inne låg två kalvar, tätt hoptryckta och invikta i varandra.

Hon flög på fötter, pallen välte åt ett håll och spannen åt det andra. Tjutande av upphetsning sprang hon hem för att berätta den glada nyheten. Två kalvar! Det var som att vinna på lotteri!

“Mor! Mor! Kon ska få två kalvar! Mor! Mor!”

Hon rusade in i huset, men när hon kom över tröskeln tvärstannade hon inför den kompakta tystnaden. Där var en stillhet som om alla höll

andan, till och med hunden som i vanliga fall brukar hoppa upp mot henne höll sig stilla på golvet och gav bara ifrån sig en svag viftning på yttersta svansspetsen.

Skamset erinrade hon sig anledningen till att prästen var där. Hur hade det gått med matmor? Hade hon dött än?

Sara gick fram till kammardörren och ställde sig och lyssnade. Det hördes ett svagt mumlande genom dörren och hon kände igen prästens röst. Hon satte sig på bänken utanför och väntade tyst.

Efter ett tag kom de ut, prästen först och modern efter med ett bylte sängkläder i famnen. Det luktade gammelurin, starkt och surt. Sara hoppade på fötter. "Mor! Mor! Kon ska få - "

En hård smäll med flat hand.

"Vet hut, tösabit! Hälsa ordentligt på kyrkoherden!"

Hon teg, skamsen. Samlade sig, samlade fötterna, samlade orden. Fäste blicken ner i golvet, på kyrkoherdens skor. Sakta gled blicken uppåt längs hans svarta tygtunga gestalt.

"Hälsa ordentligt!"

Hon sträckte ut sin tunna arm, med handen som en klubba, grov och fårad av allt arbete. Blusen gled upp vid handleden där skarven mellan solbränna och blek vinterhud syntes. Hon stirrade på sin hand. Den sökte sig uppåt, förbi den glänsande klockkedjan, vidare upp. Som om den hade eget liv sökte sig handen fram över rockens ylle. Handen öppnade sig som ett fönster och hon såg rakt in i kyrkoherdens hjärta. Hon såg med sina egna ögon.

"Mor! Mor! Det kryper tordyvlar i kyrkoherdens hjärta! Mor! Kyrkoherden har ett svart och ont hjärta!"

(---)

Han ställer ner spannen med en duns, tornar upp sig bredbent över henne med armarna i kors över bröstet. Han är hög som ett kyrktorn, Stor-Joel, och hans stämman dånar.

"Titta! Mjölken är utspild! Varje gång likadant! Pack!"

Det är så orättvist och osant att hon inte står ut. Det får bära eller brista. Hon öppnar munnen och släpper ut orden.

"Det är inte sant! Det är fel det du säger! Vi har inte försnillat något! Det är du som spillar ut det! Och vi är inget pack!"

Det är en sådan kraft i den lilla smutsiga flickan. Flugorna surrar runt henne och hon har svarta ränder mellan tårna. Men chocken över att se henne ta till orda, i stället för att bara tyst smyga vidare får honom att hejda sig. Han hejdar sig i de rutinmässiga okvädingsorden, tar ett steg tillbaka, betraktar henne under ögonbrynen och suger på en tand som om han skulle spotta ut den som en gevärskula.

“Jaha. Det var värst vad du vet mycket.”

“Ja! Jag ser allt!”

Hon vet att det är en utmaning.

“Jaha,” säger Stor-Joel, “du tycker att du vet så mycket men är bara en liten snorig bonnatös. Och vad är det som du påstår att du vet?” Han står och suger på tanden, redo att skjuta skottet.

“Jag ... jag ... vet ... att ... ”

“Ja?”

Hennes hand dansar upp framför henne. Det är den som styr hennes ord. Den öppnar sitt öga. Den glider upp mot den grova gestalten som tornar upp sig framför henne.

“Jag ser att du har en snusnäsduk i din högra ficka.”

Stor-Joels hand går mot fickan. Han drar upp snusnäsduken och tittar misstänksam på den, som på en vän som har förrått en.

“Det var värst vad du vet mycket,” säger han än en gång och trycker ner snusnäsduken, nu i den andra fickan.

“Vad mera tror du att du vet, lilla snorunge?”

Han vill få henne att tro att hon är dum och liten, det märker hon nog. Att hon inget vet. Men hela hennes jag är uppfyllt av det hon vet och det som hennes sinnen säger henne. Hon tänker inte hålla tyst!

“Vad mera?” envisas han, överlägset, nedlåtande.

Hon lyfter handen, tar ett steg bakåt för att verkligen kunna se hela hans gestalt genom sin handflata. Den öppnar sig inte. Hon låter den vandra vidare, längs hans kropp, ner mot marken. Den stannar framför yxan. Den öppnar sig där och hon ser. I triumf att äntligen kunna komma åt honom säger hon det.

“Jag ser att den yxan har spår av människoblod.”

(---)

Om berättelserna

Alla berättelserna har jag skapat med avstamp i eller omkring Glimmingehus, i samband med berättarföreställningar jag haft där.

ÅSKFLICKAN kom till precis så som jag skriver det. Jag var där med min hund, sov över på luftmadrassen i vänstra bortre hörnet från dörren sett, och såg henne just som jag släckt lampan. Någon har undrat varför hon syr. Inte vet jag – det var vad hon gjorde. Hon satt i fönsternischen i högra bortre hörnet.

Jag tillfogade sedan andra kunskaper. Riddar Ulftand, som lät uppföra borgen från 1497, hade en dotter som dog i tioårsåldern av pesten. Blixten har, vad man vet, aldrig slagit ner i borgen. Flickor, i en svunnen tid, lär ha använt synålar som självska debeteende, läste jag in en psykologisk forskningsrapport. Jag gick i hypnosterapi, ja. Tack, Billy Persson, för guidningen och kassetbandet! Och tack, Svend-Erik Engh, som hjälpte mig med instuderingen av föreställningen den gången!

Den åskrädda hunden, Yrsa, dog fem år senare och jag avslöjar inte färg och ras – många skulle få sin inre berättelse förstörd. Hennes aska vilar nu i frid i yttersta hörnet av min trädgård, där hon fortsätter att beskydda mig vartenda dygn på året, utom när det åskar.

DOKTORN I HAMMENHÖG uppstod, som mina berättelser ofta gör, i möte med en plats. Jag var på gästgiveriet och åt, hörde en golvplanka knarra och pendylen som slog. Och doktorn som spökade var därefter ett faktum för mig.

Vid ett tillfälle blev en av föreställningarna på Glimmingehus inställd pga för liten publik (planera aldrig in föreställningar mellan mid-sommar och första semesterveckan!). I frustration över den oförlösta uppladdningen stannade jag och ljudteknikern till vid gästgiveriet på hemvägen. Restaurangen var stängd men i baren satt några stammisar med sina öl. Jag frågade om de var sugna på att höra en historia. Jo visst, gärna! Så drog jag den om doktorn. Jag lovar, vi kunde alla höra golvtiljorna knarra och både lyssnare och värdshusvärd (ja särskilt han) var ganska bleka och allvarliga efteråt.

Nu i efterhand är jag inte ens säker på om där finns någon väggpendyl. Måste åka dit och titta.

Den berättelsen har jag inte framfört så ofta, för jag har aldrig känt mig nöjd med upplösningen. Kände att jag bluffade när jag kom till slutet. Det berodde nog på att jag inte visste om doktorn var en i grunden sympatisk figur som blev utsatt för orättvis bestraffning, eller en som mötte sitt välförtjänta öde. Inte förrän nu när jag satte mig och skrev fick jag ta tag i det, och nu känner jag mig nöjd.

Kanske tar den berättelsen framöver en ny resa, jag ser den nu som utkast till en film.

DRAKBRUNNEN har uppstått i ett annat sammanhang men placerats i Glimmingehus i efterhand. Jag måste ju ta tag i det där med brunnen, som det luktar äckligt från.

Temat kommer från mitt trädintresse och min trädklättring. Jag hörde den gamla afrikanska myten om baobabträdet, i USA när jag var där på trädklättringsutbildning. Jag gjorde senare ett halvhjärtat framförande av en första version ihop med Antonio Rocha (tack Antonio!) på Berättarfestivalen i Ljungby. I somras, 2016, kom berättelsen på tapeten igen när jag mötte Geneviève Tremblay och vi improviserade en dockteaterföreställning för nyanlända på torget i Höör. (Tack, Gennie!)

Det är ursprungligen en afrikansk myt om en missnöjd hyena som vände upp och ner på ett i hans ögon missbildat träd. Fåglarna i trädet, vet jag inte var jag fick ifrån, de flög väl bara in ... Hela berättelsen har i sitt nuvarande skick präglats starkt av erfarenheter från de nyanlända. Till slut sammanfogades hela berättelsen när brunnen i Glimmingehus ropade efter en förklaring.

FLICKAN MED GLASHANDEN skapade jag också i samband med Glimmingehus och framförde i Vaggarna viskar. Jag kan faktiskt inte minnas exakt var uppslaget med glashanden kom från. Men hela det magiska anslaget är präglat av en healingresa jag gjorde till Peru några månader före Glimmingehusföreställningen. Vi red i inkaspar upp till 5000 m höjd runt Cusco, och jag hade många och långa tillfällen att fundera, medan de små hästarna sökte fotfäste på rasslande steniga stigar.

Att flickan får kraft uppifrån genom att snurra på stället är inspirerat av De Fem Tibetana, en yogastil jag praktiserar sedan tjugo år tillbaka. Flickan med glashanden är en liten spontant utvecklad dervisch.

Att dessutom vara ohejdbar sanningssägare är ett motiv som alltid följt mig privat. Just de åren var jag djupt involverad i debatten om skolan och fick en roll av vad som senare kom att kallas visseblåsare.

Glashanden är en vanskelig berättelse att framföra eftersom den spänner över så lång tid och dessutom byter plats flera gånger. Det är nog egentligen en hel roman i sig. Jag vill gärna ha med den här, eftersom jag tycker så mycket om den och också har upplevt flera gånger, att ungdomar som jag berättat för, har den som favorit.

Om författaren: CHRISTINA CLAESSION

Författare, muntlig berättare och trädsovare. Vi känner hennes röst från olika radioprogram, bl a Sommar, Tankar för Dagen och som programledare i Retorik i P1. Berättandet är basen i alla hennes olika verksamheter, och kärnan i berättelserna är bilder och det filmatiska. Christina Claesson är en livfull och inspirerande föreläsare som rör sig mellan magi och realism, mellan grishage och slott, mellan rännsten och himmel. Hon har tidigare gett ut t ex Berättarens handbok, en klassiker som lika mycket är en handbok i livsvisdom som i berättarkonst.

www.christinaclaesson.se

www.triangelhissen.se

Fyra originalberättelser som gjorda för att läsa högt:

ÅSKFLICKAN Jag åkte till Glimmingehus för att ta reda på om det är sant att där spökar. Hänglåset hängde på utsidan. Det gick inte att låsa inifrån. Är det inte konstigt, att man alltid tror att det hemska kommer utifrån? Jag pumpade luftmadrassen. Bara jag somnar kvickt, så är det här snart över.

DOKTORN I HAMMENHÖG Förvirrad av det goda matoset från Gästgiveriet förväxlade doktorn journalerna. Fel patient dog. -Eller rätt, tänkte doktorn och kände sig utvald. En dag satt en ny patient i doktors väntrum. -Vem är du? -Jag är döden. Det var doktors tur.

DRAKBRUNNEN Inspärrad i underjorden med sin nykläckta unge gjorde fågelmamman det enda hon kunde: sjöng. Ungen växte. -Ta dig ut snabbt, innan du blir för stor! -Men du då, mamma? -Jag kommer efter. Gå nu!

FLICKAN MED GLASHANDEN -Dina händer väntar på en uppgift, hade modern alltid sagt. Flickan gick med mjölkspannen till borgen. Stor-Joel stod på backen och högg ved. -Kan din hand se igenom huggkubben? Hon blundade och sträckte ut handen. Stor-Joel sträckte sig efter yxan. Yxan slog ner.

#magi #spöken #glimmingehus #hypnos #åsknedslag #placebo
#spådom #yxmord #gäddben #underjord #brunn #fågelsång
#sockerpiller #mjölkspann #källvatten #högläsning

CHRISTINA CLAESSION är professionell berättare, författare, radio-pratare, trädsovare. Nu skriver hon ner sina muntliga berättelser. Här är första boken i serien PÅ PRÄNT. www.christinaclaesson.se

www.triangelhissen.se

9 789197 987240

CHRISTINA CLAESSION
ÅSKFLICKAN
På pränt: Glimmingehus

christina claesson

Författare, muntlig berättare och trädsovare. Vi känner hennes röst från olika radioprogram, bl.a. Sommar, Tankar för Dagen och som programledare i Retorik i P1. Berättandet är basen i alla hennes olika verksamheter, och kärnan i berättelserna är bilder och det filmatiska. Christina Claesson är en livfull och inspirerande föreläsare som rör sig mellan magi och realism, mellan grishage och slott, mellan rännsten och himmel. Hon har tidigare gett ut t ex Berättarens handbok, en klassiker som lika mycket är en handbok i livsvisdom som i berättarkonst.

www.christinaclaesson.se

